

Петко стигна до бакалницата, спрѣ се прѣдъ нея и гледаше прѣзъ прозореца, коя отъ свирчитѣ е по-хубава, та нея да поиска. Въ това врѣме задъ него нѣкой засвири съ гусла и жално, провлечено, съ треперливъ гласъ запѣ. . . Петко се обърна да види кой е. Прѣдъ вратата на бакалницата се бѣше спрѣлъ единъ бѣловласъ старецъ съ гусла въ рѣцѣ, а прѣдъ него стоеше подпрено на своята тояга едно момченце. Старецътъ бѣше облѣченъ съ дрѣхи отъ бѣла аба. Тѣ бѣха окърпени и скжсани. На рамото му висѣхъ вѣти дисаги, въ които се познаваше, че има брашно. Въ тѣхъ той събираше и солъ, ичушки, и коматчета хлѣбъ и пр. — кой каквото му дадѣше. Петко позна, че това е просякъ, когото изгубванието на очитѣ и бедността сж принудили да стане такъвъ. Дѣтето, що водѣше стареца и то бѣше тъй дрипаво и окжсано.

На Петка дожалѣ много, като видѣ тѣзи злощастници. Той се спрѣ на страна и съ умиление слушаше тъжната свирня и треперливия гласъ на стареца.

Боже мой, — казваше си той, — колко сме честити ние, които сме съ здрави очи! Ние можемъ да виждаме и да се наслаждаваме на всичкитѣ хубости на природата: сутринъ, щомъ се събудимъ, виждаме слънцето, денемъ — полето, балкана, небето, цвѣтята, птичкитѣ; вечеръ — мѣсечниката, звѣздитѣ и всеяко, всеяко! А този клетникъ? Нему е вижги тъмно прѣдъ очитѣ, колко е нещастникъ! А и въ такава бѣдностъ! . . .“

Като минавахъ изъ Петковата глава такива мисли, нему още повече дожалѣ за стареца и момченцето. Той брѣкна въ джоба си бързо, та извади 20-тѣхъ стотинки, които носѣше за свирка,